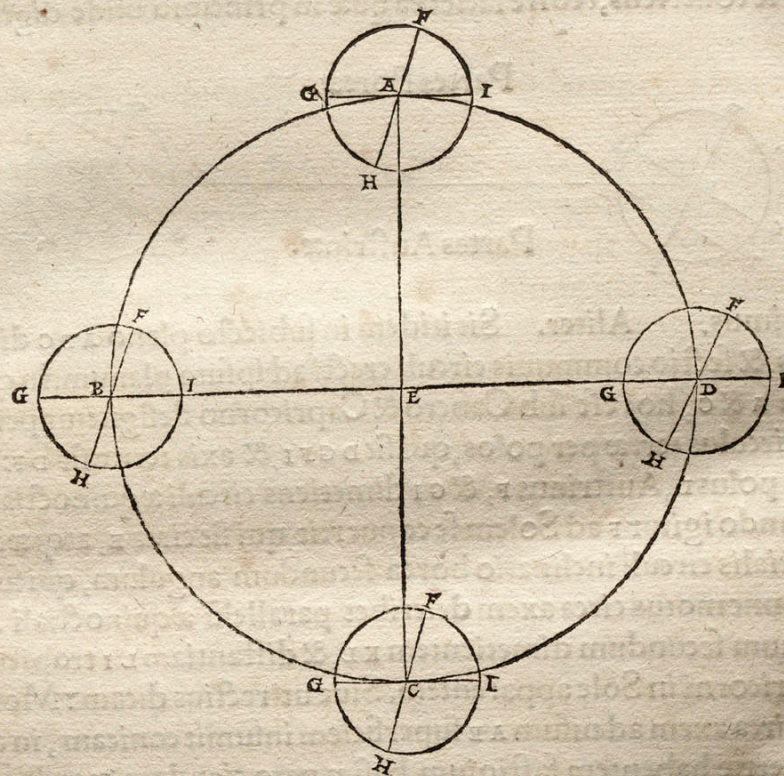

rum, apud quos *ισχυασι* uocatur. Secundus est motus centri annuus, qui circum signorum describit circum Solem ab occasu similiter in ortu, id est, in consequentia procurrens, inter Venerem & Martem, ut diximus, cum sibi incumbentibus. Quo fit ut ipse Sol simili motu zodiacum pertransire uideatur: Quemadmodum uerbi gratia, Capricornum centro terrae permeante, Sol Cancrum uideatur pertransire, ex Aquario Leonem, & sic deinceps, ut diximus. Ad hunc circum, qui per medium signorum est, & eius superficiem, oportet intelligi æquinoctialem circum, & axem terrae conuertibilem habere inclinationem. Quoniam si fixa manerent, & non nisi centri motum simpliciter sequerentur, nulla appareret dierum & noctium inæqualitas, sed semper uel solstitium, uel bruma, uel æquinoctium, uel æstas, uel hyems, uel utcumque eadem temporis qualitas maneret sui similis. Sequitur ergo tertius declinationis motus annuus quoque reuolutione, sed in præcedentia, hoc est, contra motum centri reflectens. Sicque ambobus inuicem equalibus ferè & obuijs mutuo, euenit: ut axis terrae, & in ipso maximus parallelorum æquinoctialis in eandem ferè mundi partem spectent, perinde ac si immobiles permanerent, Sol interim moueri cernitur per obliquitatem signiferi, eo motu quo centrum terrae: nec aliter quam si ipsum esset centrum mundi, dummodo memineris Solis & terrae distantiam uisus nostros iam excessisse in stellarum fixarum sphaera. Quæ cum talia sint, quæ oculis subijci magis quam dici desiderant, describamus circum $ABCD$, quem representauerit annuus centri terrae circuitus in superficie signiferi, & sit E circa centrum eius Sol. Quem quidem circum secabo quadrifariam subtensis diametris ABC , & BED . Punctum A teneat Cancræ principium, B Libræ, C Capricorni, D Arietis. Assumamus autem centrum terræ primum in A , super quo designabo terrestrem æquinoctialem $FGHI$, sed non in eodem plano, nisi quod GAI dimetiens, sit circuli sectio communis, æquinoctialis inquam, & signiferi. Ducto quoque diametro FAH , ad rectos angulos ipsi GAI , sit F maximæ declinationis limes in Austrum, H uero in Boream. His sane sic propositis, Solem circa E centrum uidebunt terrestres sub Capricorno brumalem conuersionem facientem, quam maxima decli-

clinatio Borea H ad Solem conuersa efficit. Quoniam declinationis æquinoctialis ad A B lineam per reuolutionem diurnam detornat sibi tropicum hyemalem parallelum secundum distantiam, quam sub EAH angulus inclinationis comprehendit. Proficiscatur modo centrum terræ in consequentia, ac tantundem F maximæ declinationis terminus, in præcedentia: donec utriusque in B peregerint quadrantes circuli. Manet interim EAI angulus

lus semper per æqualis ipsi AEB , propter æqualitatem reuolutionum, & dimetientes semper ad inuicem FAH ad FBH , & GAI ad GBI , æquinoctialisque æquinoctiali parallelus. Quæ propter causam iam sæpe dictam apparent eadem in immensitate cæli. Igitur ex B Libræ principio, B sub Ariete apparebit, concidetque sectio circuli communis in unam lineam GBI , ad quam diurna reuolutio nullam admittet declinationem, sed omnis declinatio erit à lateribus. Itaque Sol in æquinoctio uerno uidebitur. Pergat centrum terræ cum assumptis conditionibus, & per-

c iij acto